

Kerekes Győző (1938–2003)

Egy éve 2003 márciusában temettük el szeretett erdész barátunkat, az Oroszlányi Erdészeti Majki kerületének hosszú éveken át volt vezetőjét. Győző 1938-ban a Duna menti Karván született. (Karva ma Szlovákiában van, Lábatlan városával átellenben.) Édesanyja Duka Jolán, édesapja Kerekes Ede hentesmester. Húgával és szüleivel 1947-ben kitelepítették Móra, ahonnan a család az 50-es évek elején a szülőfaluhoz közelebb fekvő Szönybe költözött. 1953-57 közt végezte Sopronban az erdészeti technikumot. A középiskola befejezésétől nyugdíjazásáig egyetlen munkahelye volt, a Vértesi EFAG (92-től a jogutód Vértesi Erdő Rt.). Tornyópusztán kezdte erdészeti szolgálatát 1957. 08. 01-én. 1959-1961 között sorkatoná. 1961-től az Oroszlányi Erdészetről dolgozott, előbb a Majki kerületben Berghold Gyuri bácsi mellett, majd huzamosabb ideig mint vágásvezető erdész (1972-ig). 1981-ig a Mindszenti kerületet irányítja, majd az 1060 ha-os Majki kerület vezetője 1998. december 29-i nyugdíjazásáig. Remek szakember, kiváló emberséges erdészember volt. Beosztottai, kollégái tisztelték és szerették.

2003. március 24-én hunyt el, március 27-én helyezték örök nyugalomra szerettei és számos régi kolléga kíséretében, az oroszlányi temetőben.

A temetési szertartást unokatestvére Bartalos Ottó jászói premontrei főpapát és Kutschi András oroszlányi plébános végezték.

Kedves Kerek, nyugodj békében!

Schweighardt Ottó

Urbán József (1913–2004)

Váratlanul távozott közülünk Urbán József, az egykori sátorlajújhelyi erdészeti fatelepet vezetője, akit alig egy éve a zempléni erdészek szűkebb közösségében köszöntöttünk 90. születésnapja alkalmából.

Az első világháború vízvíztározó évei és 1919-ben a család kitelepítése határozta meg gyermekéveit. Örökös költözködés közepete végezte az elemi, majd a polgári iskolát, 16 évesen már dolgoznia kellett, hogy hozzájáruljon a család megélhetéséhez. A MÁV-nál elhelyezkedve sokoldalú ismereteket szerzett és szorgalma, megbízhatósága és kitartása révén fokozatosan emelkedett a ranglétrán.

Tényleges katonai szolgálata után a miskolci Tiszai-pályaudvarra, majd a Felvidék visszacsatolását követően Kassára helyezték, ahol a hadi szállítmányok frontra továbbítására volt a feladata. Hosszú hadifogsága során szibériai erdőkitermeléseken dolgozott, így hazatérése után is az erdőhöz, a fához kötődött az élete.

A Sátorlajújhelyi Állami Erdőgazdaság szívesen alkalmazta és vasutas ismeretségei révén jól segíthette a fokozott szállítási feladatok teljesítését. Egy személyben volt fatelepetvezető, átadó és átvevő, könyvelő és portás. Javaslatait felettesei is figyelembe vették és ennek is köszönhetően az egykori Károlyi-fatelepet példaértékű MÁV rakodóvá

és fagyártmányüzemé fejlődött, számos kintüntetést eredményezve kezelőjének.

Szellemiségének messze ható kisugárzása volt, tisztelték és becsülték erdész kollégái, fizikai dolgozói, akik utolsó útjára is elkísérték.

Nyugdíjazása után sem szakadt el az erdészek közösségétől, az egyesületi rendezvényeken precízen fogalmazott hozzászólásaival emlékezett a régi tapasztalatokra.

Élete utolsó éveit a saújhelyi Görögkatolikus Szeretetotthonban töltötte, ahol az erdész kollégák segítségével a lakók és a látogatók elismerését egyaránt kiváló virágos kertet varázsolta a lepusztult parkból. Utolsó szavaival is erre gondolt: ültetni kellene már!

Emléke legyen előttünk példa, nyugodjon békében!

Fehér István

Erhardt János (1942–2004)

1942. április 5-én született Szegeden.

1961-ben szerzett erdésztechnikusi oklevelet a Szegedi „Kiss Ferenc” Erdészeti Technikumban. Pályafutása az Észak-magyarországi Fűrészek Ládi üzemében kezdődött, majd kerületvezető erdész a Keletbükk Állami Erdőgazdaság Répáshutai kerületében.

A családtól való nagy távolság miatt visszatér az Alföldre.

1965.02.15 – 1969.05.31-ig kerületvezető a Kiskunsági Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Kunfehértói kerületében, ahonnan 1969. 06. 04-től átkerül a Borotai Mg.-i Termelőszövetkezetbe erdészeti ágazatvezetőnek. Itt dolgozik 1976. 05. 31-ig, ahol mintegy 400 ha új erdő telepítésével veszi ki részét a homokhasznosítási programból.

1976. 06. 01-től 2002. 10. 07-ig – nyugdíjba vonulásáig – a Kecskeméti Erdőfelügyelőség körzeti erdőfelügyelője.

Munkáját végig kiemelkedő szakmai színvonalon végezte. Hosszú felügyelői pályája során mindig következetes volt. Azt a mércét, amit maga elé állított, megkövetelte a gazdálkodóktól is. Ennek bizonyítéka a sok szép erdő Kiskunmajsa térségében és az az eredményes erdőgazdálkodás, ami a körzetében ma is folyik.

Szakmai tevékenységét felettesei több kintüntetéssel is jutalmazták. Ezek közül kiemelkedik az „Erdőfelügyelői Díj” amit az ÁESZ főigazgatója nyújtott át neki 2000 őszén, mintegy életműve elismeréseként.

Rövid pihenő jutott neki. Nyugdíját alig egy évig élvezte, mert jött egy gyógyíthatatlan betegség, ami fél év alatt legyőzte szerzetét, 2004. 06. 04-én elhunyt.

Visszatért Szegedre. Kívánságára hamvainál a szűk család – felesége, lánya, fia és négy unokája – búcsúzott el Tőle a Belvárosi temetőben 2004. 06. 11-én.

Emlékedet megőrizzük!

Jaksa Ferenc

A keresztledöntő a tett helyén maradt...

Nagyon sok temetői keresztet ledöntöttek már Magyarországon. A második világháború után különösen nem számított ritka eseménynek, de napjainkban is előfordulnak szép számmal ilyen esetek. A ledöntők legtöbbször titokban működnek, amikor senki sem látja őket, majd dicstelen és szörnyű tettük végzetével rendszerint még az éj sötét leple alatt eltűnnek. A később észlelt árok sok fájdalmat és szomorúságot okoznak a sírt gondozó hozzátartozóknak.

Egyedülálló, kivételesen ritka esetnek számít, hogy a tettes a helyszínen maradjon, ne meneküljön el, sőt ott megtelepedve, nyugodtan élje napjait, anélkül, hogy valaki is a fejére olvasná, vagy számon kérné a tettét. Pedig már csemetekorában látszott rajta, hogy rosszban töri a fejét. Ekkor még sikeresen meggátolták, de évek múlva megerősödve ledöntötte a keresztet, kihasználva, hogy a kis temetőben alig járnak már.

Ne gondoljuk, hogy mindezt egy elvetemült ember tette volna, mert ilyen körülményesen írtam le az esetet. Csúppán egy fa okozta a véletlen események összjátékaként, az évek hosszú sora alatt. Valószínűleg az egyik sírt gondozó hozzátartozó észlelte, hogy egy életerős facemete jelent meg a temetői kereszt talpazatán a kövek között. Megpróbálhatta kitépni, de a gyökere beleszakadt. A kis fa kiheverte a csonkolást, sőt több sarj törzset növesztve megerősödött és idővel megemelte, majd kibillentette a keresztet, amely végül ledőlt.

Mindez a Mecseki Erdészeti Résvényintársaság Sellyei Erdészetének a területén, a Köröcsönye pusztai kis temetőben történt. Az egykor gondozott szép temetőben régóta nem temetnek már. A hozzátartozók is lassan kihálnak és csak néhány sírhoz járnak rendszeresen vissza.

A sírok fölé természetes úton méretes faállomány települt. A sírkövek lassan kidőlnek és a növényzet mindent elfed.

Nagyon sok felhagyott temető van az üzemi területeken, amelyek kezelésénél a kegyeleti szokások írott és íratlan törvényeit illik betartani. Mindig figyelem, hogy az erdészek milyen tisztelettel beszélnek a temetőkről, megjegyezve: egyszer mi is ide kerülünk.

Dr. Tóth Aladár